

Det er jo ganske naturligt, at, naar en Sag har trukket hen saa længe, ønsker navnlig Ordføreren at komme til Ende med den, og derfor er det ogsaa naturligt, at han skynder sig med at blive færdig. Forfaavidt som der er blevet anket over, at Udvalget har havt denne Sag saalænge, skal jeg bemærke, at, siden at jeg er bleven valgt til Ordfører, er der ikke hengaaet mere end 3 Uger, og vi have siden den Tid havt flere Konferencer med Ministeren, hvilke have gjort en Omskrivning af Betænkningen nødvendig. Betænkningen var færdig fra min Haand saa Dage, efter at jeg blev valgt, og det er ikke min Skyld, at Sagens Foretagelse er bleven forsinket. — Med Hensyn til, hvad det ærebe Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds bemærkede om, at jeg havde malet Forholdene paa St. Croix fortere, end de vare, da kan jeg ikke erkjende dette for rigtigt. Naar det ærebe Medlem gjorde gjældende, at der her i Landet ogsaa havde været Nebgangsperioder, fra hvilke vi atter havde høvet os, saa maa han vel erindre, at siden Aarene 1830—33, i hvilke Dekadenen jo navnlig fandt Sted, have Kornpriserne og Priserne paa Livsforsnødenheder høvet sig i en overordentlig Grad, medens derimod det Modsatte er Tilfældet med Hensyn til den foreliggende Gjenstand, idet Sukkerprisen i de sidste 5 à 6 Aar er sunket 20 pCt., og hvem siger, at den ikke atter kan dale 20 pCt. Der er altsaa en stor Forskjel tilstede, og naar hertil kommer, at Nordbunden derovre, som ellers pleier at frembringe betydelige Kvantiteter, nu er udpint, saa kan dette jo nok bevirke, at man bliver betænkkelig med Hensyn til Fremtiden. Naar jeg derfor har malet med de Farver, som jeg har gjort, saa tror jeg, at jeg har malet sandt og rigtigt, og jeg har gjort det med Billie. Jeg har villet fremstille Tingene, saaledes som de stille sig for mig, fordi jeg har villet, at ikke alene Befolkningen paa St. Croix men ogsaa det danske Folk skal se, hvor alvorlig og stor en Fare der er tilstede, og hvor nødvendig det er — det erkjender jeg med Ministeren —, at vi sikkre Den og sørge for, at den kan høve sig i økonomisk Henseende. Som sagt, om Formaalet er der den største Enighed tilstede imellem Ministeren og Flertallet; om det vil lykkes imellem 2den og 3die Behandling ogsaa at tilveiebringe Enighed med Hensyn til Midlerne, er virkelig et Spørgsmaal, som kun Fremtiden kan løse. Forfaavidt som den høitærebe Minister og det ærebe Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds ligesom bebreidede mig, at jeg havde udtalt mig om Fortiden i Vestindien, skal jeg hævde, at jeg kun har gjort dette i svage Udtryk. Jeg har fremhævet Tilfældene Flemming og Wilson, fordi disse Tilfælde ere komne ind under retslig Behandling. De andre Tilfælde har jeg ladet aldeles ligge, og hvad Standretten angaar, da fastholder jeg det Indtryk, som jeg har

faaet. Som de Herrer muligen ville mindes fra mit første Foredrag, lægger jeg Hovedvægten paa, at der sker Sorte og Hvide lige Ret, thi jeg har faaet det Indtryk, at den almindelige Opfattelse af Forholdet mellem den sorte og den hvide Race, som hersker i det øvrige Amerika, ogsaa har gjort sig gjældende paa de dansk-vestindiske Øer og smittet de Loneangivende derovre. Selvsjælgelig er det vanskeligt paa Afstand at kunne sige noget Saadant med Bestemthed; jeg kan kun sige, at det er mit Indtryk, og det fastholder jeg. Jeg tror ikke, at jeg er gaaet for vidt i den Henseende. Jeg skal slutte med at anbefale Flertallets Endringsforslag.

Finansministeren (Strup): Jeg troede, at Forskjellen mellem Flertallets og Mindretallets Forslag og Lovforslaget, forfaavidt de sigte til at bevare No og Orden derude, var tydelig nok til, at jeg ikke behøvede nærmere at gaa ind derpaa. Men da endog den ærebe Ordfører ikke har kunnet se anden Forskjel end den, at det ene Forslag sikkre Militærstyrkens Lønning i 2 Aar, det andet sikkre den i 4 Aar, medens Lovforslaget vil sikkre den for bestandig, bliver jeg nødt til at trætte Thinget med en lille yderligere Bemærkning. Det staar for mig, at der er langt mere end en blot kvantitativ Forskjel deri, om det er den danske Stat, der ved at betale Militærholdet derude erkjender sin Pligt til at opretholde No og Orden derude og med de Kræfter, der udfordres dertil, eller om man ligesom hidtil skyder det over paa Kolonialkassen og træster sig med, at man i 2 Aar sætter den allerede næsten fallite Kolonialkasse istand til at betale Militærstyrkens Løn, ved Laan, som man vanskeligt tør antage, at den vil være istand til at betale tilbage. Jeg skalde dog formene, at der mellem disse Forslag er en ganske anden Forskjel end den, at det ene kun skal virke for 2 Aar, det andet for 4 Aar og det tredje for bestandig.

Ordføreren (Suel): Den ærebe Finansminister har overhørt, at det Forslag, som Flertallet har stillet, gaar ud paa en interimsistisk Tilstand, og at det ikke er uforsyndeligt, at man efter den Undersøgelse, som vil ske i denne Suspensionstid, vil komme til samme Resultat, som den ærebe Minister er kommen til ved det Forslag, han har fremsat. Jeg tror ogsaa, at den øvrige Verden, som havde faaet Lillid til Tilstanden paa St. Croix, vil faae den ligesaagodt, naar den ser, at den danske Statskasse træder til med den bestemte pænsynlige Billie at holde Den. Jeg tror, at man væsentlig vil opnaa det Samme ved det af mig anbefalede fireaarige Forslag som navnlig ved det interimsistiske fireaarige Forslag fra Mindretallets Side, men dette skal jeg henstille; min Opfattelse er i alt Fald saaledes.